

Arrest

nr. 315 713 van 30 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat L. ZWART. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient als niet-begeleide minderjarige een verzoek om internationale bescherming in op 7 juli 2020.

Verzoeker wordt twee keer gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS): de eerste keer op 11 augustus 2021, bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat en zijn voogd; de tweede keer op 10 november 2022, bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

Op 29 november 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen ben je een Afghaans staatsburger, Pashtun en moslim. Je bent afkomstig van het dorp Jabay, van het district Hesarak, in de provincie Nangarhar. Op het moment van jouw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS was je zeventien en een half jaar oud. Op het moment van jouw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS was je meerderjarig.

Jouw vader had een winkel in het naburige dorp Langar Kheil. Naast deze winkel bevond zich een checkpoint. De soldaten van het checkpoint deden hun boodschappen in de winkel van jouw vader.

Op een dag kwamen de taliban te weten dat dat jouw vader dingen verkocht aan de soldaten. Ze stuurden een oproepingsbrief naar jouw vader met de vraag hem in persoon te zien. Dit gebeurde ongeveer drie maanden voor jouw vertrek uit Afghanistan. Toen jouw vader zich bij hen aanbood zeiden de taliban hem dat ze wisten dat jouw vader goederen verkocht aan de soldaten en vroegen ze hem hiermee te stoppen. Indien hij dit niet zou doen, dreigden ze hem te doden. Ze zouden jouw vader toen ook geslagen hebben.

Terug thuis gekomen, vertelde jouw vader aan de familie wat er gebeurd was en ging hij verder met zijn werk in de winkel. Op een dag kwamen de soldaten opnieuw boodschappen doen in de winkel. Jouw vader weigerde hen iets te verkopen, toonde hen de oproepingsbrief van de taliban en vertelde dat hij hen niets meer mocht verkopen van de taliban. Hierop werden de soldaten boos op jouw vader en vroegen ze hem waarom hij zo bang was voor de taliban in gebied dat onder de controle stond van de regering. Jouw vader zei dat hij wel zijn zoon naar hun checkpoint kon sturen en dat ze op deze manier nog producten van zijn winkel konden kopen. De soldaten weigerden deze oplossing te aanvaarden en bleven de komende dagen naar de winkel van jouw vader komen om boodschappen te doen. Ze zouden de goederen uit de winkel toen met geweld meegenomen hebben. Ook het feit dat jouw vader de ouderen van het dorp gevraagd had naar de winkel te komen om hen te overtuigen dit niet te doen, kon hiertegen niet baten.

Toen de taliban dit ontdekten, stuurden ze tweede oproepingsbrief naar jouw vader. Dit gebeurde vijf dagen nadat jouw vader de eerste oproepingsbrief had gekregen. Deze keer ging hij zich echter niet bij hen aanmelden omdat hij schrik had dat ze hem zouden doden.

Een tijdje later vertelde de malik van het dorp dat jouw vader door de taliban gezien werd als een spion voor de overheid en dat ze hem en zijn gezinsleden wilden doden.

Diezelfde nacht kwamen de taliban naar jullie huis. Ze klopten aan, en zeiden dat ze soldaten van de regering waren die brood en voedsel nodig hadden. Jouw vader vertrouwde het niet omdat hij wist dat soldaten altijd voedsel in hun checkpoints hadden en opende de deur niet. Hij zei dat hij dacht dat ze taliban waren en vroeg jou en jouw moeder om hen wat brood te geven terwijl hij zichzelf verstopte.

Toen jullie de deur openden, vielen de taliban binnen en doorzochten ze jullie huis op zoek naar jouw vader. Omdat ze hem toen niet konden vinden, namen ze jou mee naar het centrum waar zij verbleven in de regio.

Je verbleef drie maanden bij de taliban als hun gevangene. In deze periode probeerden de taliban jou voor te bereiden op het plegen van een zelfmoordaanslag en lieten ze jou brood voor hen verzamelen in een dorp in de buurt.

De eerste vijftien dagen bij de taliban bracht je geboeid door. Daarna maakten ze de boeien los en toonden ze jou een video op hun gsm. Ze zeiden dat hierop jouw huis te zien was dat door hen werd opgeblazen en dat er niemand meer overbleef daar om jou te ontvangen als je zou terug keren naar daar.

Nadat je ongeveer twee en een halve maand bij de taliban verbleef, werden er drie nieuwe jongens naar hun centrum gebracht. De taliban zouden hen dezelfde video getoond hebben, waardoor jij beseftte dat de taliban jullie aan het voorliegen was. Je zei de jongens dat je wilde ontsnappen. Toen je die nacht probeerde weg te geraken, werd je echter gevat en geslagen door een patrouille van de taliban. Je bleef hierna nog vijftien dagen bij de taliban. Nadat je herstelde, ondernam je een tweede poging om te ontsnappen, deze keer wel met succes.

Je keerde terug naar jouw huis in Jabay, waar je nog vier dagen verbleef. Hierna hielp jouw vader jou om naar het huis van jouw maternale oom te gaan en van daar verliet je het land.

Omwille van bovenstaande redenen verliet je Afghanistan toen je vijftien jaar oud was. Je kwam aan in België op 3 juli 2020. Je diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 7 juli 2020.

Ter ondersteuning van jouw verzoek om internationale bescherming leg je de volgende documenten neer: een document omtrent jouw psychologische problemen en begeleiding in België.

Gelet op de gewijzigde situatie in Afghanistan, nodigde het CGVS jou uit voor een tweede persoonlijk onderhoud om de impact van de machtsovername door de taliban op jouw persoonlijke situatie te onderzoeken.

Tijdens jouw tweede persoonlijk onderhoud verklaar je dat de taliban na de machtsovername nog een arrestatiebevel verstuurd zouden hebben in verband met bovenstaande problemen, deze keer op jouw naam. Je vroeg jouw vader dit document naar jou op te sturen in het kader van jouw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Dit was echter niet mogelijk omdat alle postkantoren in Afghanistan nu onder controle van de taliban staan. Sinds de machtsovername door de taliban zou jouw vader ook nog twee of drie keer zijn meegenomen door de taliban. Na tussenkomst van de ouders werd hij echter steeds weer vrijgelaten.

Nog vermeld je dat je niet van de regering van de taliban houdt en een republiek verkiest.

Jouw advocaat oppert nog dat je een verzoek om internationale bescherming indiende in Europa, je hier op grondgebied van ongelovigen en vijanden van de taliban verblijft en ook om deze redenen vervolging door de taliban zou riskeren.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofdte bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen. Je was immers een niet-begeleide minderjarige op het moment van jouw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Ten tijde van jouw tweede persoonlijk onderhoud was je meer dan achttien jaar. Je werd bijgestaan door jouw advocaat.

Je legt ook een attest neer van een psycholoog. Uit dit attest blijkt dat je opgevolgd werd door een psycholoog en dat je zou lijden aan angstgedachten. Jouw psycholoog beweert dat deze gedachten het gevolg zouden zijn van de trauma's die je hebt meegemaakt en van de stress die voortkomt uit het moeilijke contact met jouw familieleden in Afghanistan en de onzekerheid over hun situatie daar. Nergens uit dit verslag blijkt echter dat je om deze redenen enige moeilijkheden zou ondervinden bij de deelname aan de procedure in jouw verzoek om internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door jou aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat jij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Omwille van verschillende tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden in jouw verklaringen over jouw vluchtmotieven, kan geen geloof gehecht worden aan jouw verklaringen omtrent jouw vrees ten opzichte van jouw land van herkomst.

Vooreerst valt op dat jouw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS over de persoon of personen van de autoriteiten die boodschappen kwamen doen in de winkel van jouw vader niet overeenstemmen. Bij de DVZ sprak je namelijk meermaals over 'een agent' in het enkelvoud (Vragenlijst CGVS, vraag 5), hoewel je bij het CGVS over meerdere personen lijkt te spreken (CGVS1, p. 25-27). Hierop gewezen, stel je enkel dat het niet om één agent ging maar om verschillende soldaten, soms vijf, soms drie en soms één (CGVS1, p. 30). Op deze manier klaar je geenszins uit om welke reden jouw verklaringen hierover dan verschillen bij de DVZ en het CGVS. Bovendien verklaarde je bij aanvang van jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat jouw verklaringen bij de DVZ werden voorgelezen aan jou in het Pashtu na het persoonlijk onderhoud daar en dat je hierbij geen opmerkingen te melden had (CGVS1, p. 6-7). Omwille van bovenstaande wordt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen dan ook aangetast.

Wat verder frappeert, is dat je helemaal niet blijkt te weten of jouw vader nog zou werken in de winkel en of hij en jouw gezinsleden in Afghanistan nog problemen zouden gekend hebben met de taliban na jouw vertrek uit het land (CGVS1, p. 11-15). Je zou een maand voor jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS voor de laatste keer contact gehad hebben met jouw vader. De verbinding zou toen echter verbroken zijn waardoor jullie niet verder konden praten. Je vertelt hierover verder dat jouw vader vanop een heuvel moest bellen en dat je denkt dat jouw vader toen ofwel werd aangevallen door soldaten die dachten dat hij een talib was of door de taliban die dachten dat hij iemand van de autoriteiten was (CGVS1, p. 14-15). Dit blijkt echter een blote bewering te zijn, die je niet kan staven met enige concrete indicaties (CGVS1, p. 14-15). Uit jouw verklaringen blijkt daarenboven dat je voordien ook verschillende keren contact had met jouw vader (CGVS1, p. 14-15). Gevraagd of jouw vader jou dan op één van die keren vertelde of jouw familie nog problemen had gekend sinds jouw vertrek, stel je dat jouw vader toen zei dat het goed ging met iedereen en dat iedereen in het dorp was (CGVS1, p. 14-15). Ook wanneer jou nog meermaals gevraagd wordt of jouw familie nog problemen kende die te maken hadden met de reden dat jij het land verliet, stel je uiteindelijk dat ze waarschijnlijk wel nog problemen zouden gekend hebben maar dat ze jou daar niets over vertelden (CGVS1, p. 14-15). Gevraagd om welke reden je dit dan denkt, stel je dat je denkt dat ze jouw vader meenamen omdat hij producten verkocht aan de soldaten (CGVS1, p. 14-15). Nogmaals gevraagd of je enige concrete indicaties hebt om dit vermoeden te ondersteunen, kan je enkel stellen dat je dit niet zeker weet en dat je een maand geleden met jouw vader sprak maar dat hij toen niets speciaals zei (CGVS1, p. 14-15). Gevraagd of jouw vader in de gesprekken die jullie daarvoor hadden dan ook niets zei over problemen die hij of jouw gezinsleden hadden in Afghanistan na jouw vertrek, stel je van niet (CGVS1, p. 14-15). Je zou hier bovendien niet eens naar gevraagd hebben (CGVS1, p. 14-15). Gewezen op het feit dat dergelijke zaken toch belangrijk zijn voor jou, zeker in het kader van jouw lopende procedure en het feit dat zij direct verbonden zijn met de reden dat je het land verliet, stel je dat dit inderdaad belangrijk is om te weten maar dat de telefoon niet goed werkte als je belde (CGVS1, p. 14-15). Dit volstaat echter niet als uitklaring voor het feit dat je ook na meermaals contact geen enkel idee blijkt te hebben over dergelijke cruciale elementen die direct verband houden met het welzijn van jouw familie daar en jouw eigen vluchtmotieven. Bovendien blijkt uit de verklaringen die je aflegt tijdens jouw tweede persoonlijk onderhoud dat je wel nog in contact zou staan met jouw vader en familieleden (CGVS2, p. 4-6). Deze keer geef je wel aan dat de taliban jouw familie daar nog zou lastig gevallen hebben na jouw vertrek (CGVS2, p. 4-6), wat aantoont dat zij dergelijke zaken wel aan jou vertellen, waardoor het nog minder aannemelijk is dat zij dit in het kader van jouw eerste persoonlijk onderhoud niet zouden gedaan hebben. Op deze manier wordt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen aangetast.

Ook wanneer jou tijdens jouw eerste verzoek om internationale bescherming bij het CGVS gevraagd wordt naar de oproepingsbrieven die jouw vader kreeg van de taliban, zeg je dat deze nog in Afghanistan bij jouw vader zouden zijn (CGVS1, p. 32). Je kan deze niet voorleggen in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming omdat je ook hier niet naar vroeg toen je met jouw vader sprak (CGVS1, p. 32). Het feit dat je ook dit niet vroeg, en hiermee geen moeite bleek te doen om jouw verzoek om internationale bescherming te ondersteunen met documenten, ondergraaft de geloofwaardigheid van jouw verklaringen. Dat de taliban de postkantoren in Afghanistan onder hun controle zouden hebben (CGVS2, p. 4-6), kan hier niet dienen als uitklaring, gezien zij op het moment van jouw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS de macht nog niet hadden overgenomen.

Daarenboven blijkt uit jouw verklaringen dat jouw gezinsleden, inclusief jouw vader, toch zeker tot een maand voor jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS nog in hetzelfde dorp verbleven en in leven leken te zijn (CGVS1, p. 15-16). Straffer nog, ook tijdens jouw tweede persoonlijk onderhoud dat dateert van na de machtsovername door de taliban in het volledige land, blijkt dat jouw vader en familieleden nog in ditzelfde dorp verblijven (CGVS2, p. 4-7). Nochtans zou het jouw vader zijn die eigenlijk gevisieerd werd door de taliban en werd jij enkel meegenomen door hen omdat ze jouw vader toen niet vonden (CGVS1, p. 25-27). Het is echter bijzonder onwaarschijnlijk dat de taliban indien zij daadwerkelijk jouw vader viseerden, hem tot dan toe nog steeds niets zouden aangedaan hebben, ook niet nadat jij van hen ontsnapt was en ze dus al te meer reden hadden zich op jouw familie te wreken. Je verklaarde bovendien zelf dat wanneer iemand in jouw

regio samenwerkt met de soldaten, de taliban dit direct zouden te weten komen en deze persoon zouden doden (CGVS1, p. 30). In dit geval is het dus ten eerste niet geloofwaardig dat de taliban jouw vader niet onmiddellijk gedood zouden hebben toen ze daar de kans toe kregen en zeker dat jouw vader tot een maand voor jouw persoonlijk onderhoud ongedeerd zou gebleven zijn. In deze optiek is het bovendien nog merkwaardiger en onaannemelijker dat jouw vader na de machtsovername door de taliban nog twee of drie keer door hen werd meegenomen, maar toch steeds vrijgelaten werd (CGVS2, p. 6-7). Toen jouw vader zich bij de taliban had aangemeld na de eerste oproepingsbrief, hadden ze hem op het hart gedrukt dat ze hem zouden doden als hij niet luisterde (CGVS1, p. 25-27). In dit opzicht is het dan ook op zijn minst verwonderlijk te noemen dat de taliban jouw vader nog een kans gaven nadat de soldaten opnieuw naar zijn winkel kwamen en nog een oproepingsbrief naar hem stuurden vooraleer ze effectief iets deden (CGVS1, p. 25-27). Hierop gewezen, stel je dat ze dit zo deden zodat ze hem in persoon konden zien maar dat jouw vader toen niet naar hen ging omdat hij schrik had dat ze hem dan zouden doden (CGVS1, p. 34). Nogmaals gevraagd om welke reden ze dan eerst een brief stuurden en niet onmiddellijk overgingen tot het doden van jouw vader, geef je aan dat ze dit niet konden doen omdat ze niet naar hem konden komen en dat ze een derde bedreiging zouden geven en pas praktische stappen zetten wanneer ze naar jullie huis kwamen (CGVS1, p. 34-36). Dat ze volgens jouw verklaringen uiteindelijk wel naar jouw huis kwamen, toont aan dat de taliban dus wel in staat zouden zijn geweest om ook zelf praktisch iets te ondernemen en naar jullie te komen (CGVS1, p. 25-27). Hierdoor kan dus allerm minst uitgeklaard worden om welke reden ze dan eerst nog een oproepingsbrief zouden sturen. Gevraagd om welke reden de taliban dan niet vroeger naar jullie huis kwamen, zeg je dat ze de juiste kans afwachtten en schrik hadden voor het checkpoint in de buurt (CGVS1, p. 34-36). Indien ze echter zoveel schrik hadden om naar jullie regio te komen om jouw vader iets aan te doen, is het echter nog minder geloofwaardig dat ze jouw vader dan al niet de eerste keer toen hij zich bij hen had aangemeld zouden bestraffen en gedood hebben. Over de inval van de taliban bij jouw thuis verklaar je dat jouw vader toen verstoep was en dat de taliban wel naar hem zochten, maar hem toen niet konden vinden (CGVS1, p. 25-27). Gevraagd hoe het dan kwam dat ze hem toen niet konden vinden, stel je dat ze heel snel zochten omdat ze schrik hadden dat de autoriteiten van het checkpoint zouden te weten komen dat zij bij jullie thuis waren (CGVS1, p. 25-27). Indien het echter zo'n onderneming was voor hen om naar jullie huis te komen, kan verwacht worden dat ze er eens ze daar waren toch alles zouden aan doen om hun doel te bereiken en dus verder zouden zoeken tot ze jouw vader gevonden hadden. Bovendien kunnen ook jouw verklaringen over het feit dat de taliban schrik had van het checkpoint in de buurt niet weerhouden worden omdat je hierover strijdig blijkt te zijn. Je verklaart namelijk dat de taliban enkel 's nachts kwamen en niet overdag omdat ze schrik hadden van de soldaten van het checkpoint. 's Nachts zouden een deel van de soldaten slapen en een ander deel van hen zou dan instaan voor de bewaking van het checkpoint (CGVS1, p. 36-37). Dit was de reden dat de taliban 's nachts kwamen (CGVS1, p. 36-37). Gevraagd of de soldaten 's nachts dan niet naar het dorp kwamen, stel je dat ze dit toen inderdaad niet deden (CGVS1, p. 36-37). Gevraagd om welke reden de taliban dan schrik had dat de mensen van het checkpoint bij hun inval 's nachts naar jullie huis zouden komen, stel je dat de taliban geen schrik zouden hebben van de mensen van het checkpoint en dat ze zelfs overdag naar hun checkpoint zouden gaan om hen aan te vallen (CGVS1, p. 36-37). Hiermee ga je regelrecht in tegen jouw voorgaande beweringen, waarin je stelde dat de taliban niet zomaar naar jullie huis konden komen of daar niet lang konden blijven omdat ze schrik hadden van het checkpoint. Ook bovenstaande elementen doen de geloofwaardigheid van jouw verklaringen ernstig teniet.

Gevraagd of jouw vader na de tweede brief van de taliban enige voorzorgsmaatregelen nam om zichzelf of zijn familie te beschermen, stel je dat jouw vader jullie toen wel zei om het huis niet te verlaten maar dat hij daarbuiten geen voorzorgsmaatregelen nam omdat jullie niet voldoende middelen hadden om het gebied te verlaten (CGVS1, p. 34-35). Jouw vader zou toen bovendien nog blijven werken zijn in de winkel (CGVS1, p. 34-35). Nochtans zou hij wel schrik gehad hebben dat de taliban hem onderweg naar de winkel zouden aanvallen (CGVS1, p. 34-35). Gevraagd om welke reden jouw vader dan toch nog bleef gaan naar de winkel en hier niet volledig mee stopte, stel je dat jullie geen andere inkomsten hadden buiten de inkomsten van jullie velden om jullie gezin te onderhouden (CGVS1, p. 34-35). Het argument dat vader dit moest doen om jullie gezin te onderhouden, kan ook niet zomaar weerhouden worden. Indien hij onderweg werd aangevallen en gedood door de taliban, zoals hij zou gevreesd hebben, zou er namelijk niemand meer overgebleven zijn om jullie te onderhouden en waren jullie nog slechter af. Dat jullie daarenboven nog inkomsten hadden uit de velden, toont aan dat jullie zelfs al zouden jullie stoppen met de winkel niet volledig zonder inkomen zouden vallen, wat het nog minder aannemelijk maakt dat jouw vader hiermee zou doorgaan indien zijn leven hierdoor bedreigd werd. Na de tweede bedreiging zou de malik jouw vader gezegd hebben dat hij een spion was van de regering en dat de taliban hem zouden doden, samen met zijn gezinsleden (CGVS1, p. 35-36). Gevraagd wat vader hierna dan deed, stel je dat hij jullie thuis vertelde wat er toen gebeurd was en dat de taliban een beetje later dan naar jullie huis was gekomen (CGVS1, p. 35-36). Nogmaals gevraagd of jouw vader dan niets probeerde te doen na zijn thuiskomst om jullie gezin te beschermen, gezien jullie toen allemaal bedreigd werden, stel je dat hij niets kon doen en dat het checkpoint dichtbij was en dat de taliban daarom niet konden komen maar dat ze op een nacht dan toch kwamen (CGVS1, p. 35-36). Hier moet nogmaals gewezen worden op bovenstaande motivering, waaruit blijkt dat jouw verklaringen over de taliban die schrik hadden van het checkpoint niet geloofwaardig geacht konden worden. Jouw vader en gezin

werden toen persoonlijk bedreigd, waardoor het niet plausibel is dat jouw vader toen niets ondernam om jullie zo snel mogelijk in veiligheid te brengen. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen op de proef gesteld.

Nog is het niet aannemelijk dat jouw vader toen de taliban aan de deur klopte, jouw moeder en jou liet opendoen, ook al vermoedde hij toen reeds dat het de taliban waren die aanklopten (CGVS1, p. 25-27). Uit bovenstaande blijkt namelijk dat niet enkel jouw vader, maar het hele gezin werd bedreigd. Hierop gewezen, stel je dat jouw vader toen zei dat jij nog te jong was en dat ze niets tegen jou zouden zeggen (CGVS1, p. 37-38). Geconfronteerd met jouw voorgaande verklaringen, waaruit bleek dat het hele gezin bedreigd werd, stel je dat jullie toen nog maar kleine jongens waren en jullie niet dachten dat de taliban toen ook in jullie geïnteresseerd was (CGVS1, p. 37-38). Hiermee klaar je echter allerm minst uit om welke reden ze niet in jullie geïnteresseerd zouden zijn als ze het hele gezin bedreigden. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen uitgehold.

Omwille van bovenstaande kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de problemen die jouw vader zou gehad hebben met de taliban. Dit haalt ook de geloofwaardigheid van jouw verklaringen omtrent jouw gevangenschap bij de taliban onderuit, die het regelrechte gevolg zou zijn van de problemen die jouw vader met hen had (CGVS1, p. 25-27). Daarenboven duiken er ook verschillende problematische elementen op in jouw verklaringen over deze gevangenschap op zich.

Wanneer jou bijvoorbeeld meermaals gevraagd werd om het kamp van de taliban te beschrijven waar je werd vastgehouden, blijven jouw verklaringen beperkt tot de omgeving van het kamp (CGVS1, p. 37-38). Je spreekt je niet verder uit over het kamp zelf, ook al werd jou expliciet duidelijk gemaakt dat het CGVS niet wilde weten wat er in de buurt van het kamp was, maar interesse heeft in wat je kan vertellen over het kamp zelf, wat daar allemaal aanwezig was, hoe dit georganiseerd werd enzo (CGVS1, p. 37-38). Desondanks, geraak je niet verder dan te vertellen over een huis met een huis ernaast, dat er kamers vernield waren, winkels en een waterloop dichtbij en heuvels en een berg in de buurt (CGVS1, p. 37-38). Dergelijke verklaringen kunnen allerm minst doorleefd genoemd worden. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen op de helling gezet.

Ook jouw verklaringen over de manier waarop je er uiteindelijk in slaagde te ontsnappen van de taliban en wat je daarna deed, kunnen niet overtuigen. Je verklaart dat ze jou na de eerste ontsnappingspoging zouden geslagen hebben, voor vijftien dagen in een tent stopten en opnieuw boeiden (CGVS1, p. 39-40). Dit toont aan dat de taliban jou toen helemaal niet meer vertrouwden en nauwlettend in de gaten hield. In dit opzicht is het dan ook niet aannemelijk dat je er dan plots in slaagde om weg te geraken door hen te zeggen dat je naar het toilet moest, waarna ze zomaar naar de velden lieten stappen (CGVS1, p. 39-40). Je zou toen ook niemand van de taliban in de buurt van de velden gezien hebben die jou hierbij in het oog hield (CGVS1, p. 39-40-). Na de ontsnapping zou je gewoon terug naar huis gegaan zijn, waar je nog een viertal dagen zou gebleven zijn (CGVS1, p. 39-41). Het is niet aannemelijk dat je hierna gewoon naar huis ging, en daar nog vier dagen kon blijven, gezien dit toch de eerste plaats moet geweest waar de taliban jou zou komen zoeken. Hierop gewezen, stel je dat de taliban overdag niet naar jouw huis konden komen en dat jullie 's nachts de soldaten zouden geïnformeerd hebben als ze dan waren gekomen (CGVS1, p. 41). In bovenstaande motivering werd echter al meermaals aangehaald dat er geen geloof gehecht kan worden aan jouw verklaringen over het feit dat de taliban schrik zouden hebben van de soldaten van het checkpoint in de buurt van jullie huis. Ook hier kan dit dus allerm minst uitklaring bieden. Nogmaals wordt zo de geloofwaardigheid van jouw verklaringen aangetast.

Bovendien moet in het verband met jouw gevangenschap bij de taliban en het feit dat zij jou volgens jou wilden inzetten voor het plegen van een zelfmoordaanslag, benadrukt worden dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de **EUAA Country Guidance** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto

aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval zou afwijken van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten.

Omwille van al deze redenen werd na jouw eerste persoonlijk onderhoud geconcludeerd dat je de vervolgingsfeiten die je inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

Ook jouw verklaringen tijdens jouw tweede persoonlijk onderhoud kunnen niet volstaan om aannemelijk te maken dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zou hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen.

Je verwijst tijdens jouw tweede persoonlijk onderhoud opnieuw naar de vervolgingsfeiten die je reeds tijdens jouw eerste persoonlijk onderhoud aanhaalde en voegt toe dat de taliban nog een arrestatiebevel op jouw naam zouden hebben uitgegeven en jouw vader een aantal keren zouden hebben meegenomen (CGVS2, p. 4-8). Jouw verklaringen omtrent deze feiten liggen in het verlengde van de problemen die je reeds aanhaalde tijdens jouw eerste persoonlijk onderhoud. Op basis van bovenstaande argumenten werd reeds aangetoond dat deze problemen niet geloofwaardig geacht kunnen worden door het CGVS. Daarom kan ook aan jouw verklaringen over deze elementen geen geloof gehecht worden. Zij kunnen evenmin volstaan om de geloofwaardigheid van jouw verklaringen te herstellen.

Nog haalt jouw advocaat aan dat je bij terugkeer vervolgd zou kunnen worden door de taliban omdat je in een ongelovig land verbleef (CGVS2, p. 8) en een verzoek om internationale bescherming indiende in Europa.

Zoals hieronder aangegeven, kan ook het loutere feit dat je enige tijd in het Westen zou hebben verbleven niet volstaan om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Een verzoeker om internationale bescherming dient in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood zou hebben aan internationale bescherming. Jij blijft hiertoe in gebreke.

Zo kan namelijk niet aangenomen worden dat je verwesterd zou zijn. Je haalt hierover zelf immers niets aan (CGVS2, p. 1-9). Jouw advocaat verwijst hieromtrent enkel naar het feit dat je hier verblijft en een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS2, p. 8). Deze elementen kunnen niet volstaan om aan te nemen dat jij daadwerkelijk verwesterd zou zijn. Hetzelfde dient gezegd te worden over jouw uitspraak niet van de regering van de taliban te houden en persoonlijk een republiek te verkiezen (CGVS2, p. 7). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Je toont immers op geen enkele manier aan dat de vrijheden die je hier hebt inzake uiterlijkheden bijvoorbeeld deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat jouw levensstijl hier een uiting is van jouw politieke of religieuze overtuiging. Je bent er niet in geslaagd aan te tonen dat je dermate verwesterd zou zijn dat je zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Je brengt verder geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Hieromtrent verwijs je namelijk enkel naar jouw ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten in Afghanistan (zie boven) (CGVS2, p. 7). Daar je geen dergelijke concrete elementen hebt aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op jouw persoonlijke situatie.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat jij jouw vrees voor vervolging niet aannemelijk hebt gemaakt.

De documenten die je voorlegt, kunnen bovenstaande beoordeling niet ombuigen. Het attest omtrent jouw psychologische problemen en begeleiding in België, kan enkel aantonen dat je hier begeleid wordt omwille van bepaalde psychische problematieken. Uit dit attest blijkt dat je opgevolgd werd door een psycholoog en dat je zouden lijden aan angstgedachten. Jouw psycholoog beweert dat deze gedachten het gevolg zouden zijn van de trauma's die je hebt meegemaakt en van de stress die voortkomt uit het moeilijke contact met

jouw familieleden in Afghanistan en de onzekerheid over hun situatie daar. Een dergelijk document is echter niet bij machte zich uit te spreken over de context waarin deze problemen ontstaan zijn of het eventuele verband met jouw beweerde vluchtmotieven. Evenmin kan uit dit document opgemaakt worden dat jouw psychologische problemen dermate ernstig zouden zijn dat zij een deelname aan de procedure verhinderden of dat zij aanleiding zouden kunnen geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security**

Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde

van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die

pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd

geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het

opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 van Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1, A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van het algemeen beginsel van voorzichtigheid en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoeker voegt geen nieuwe stavingstukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Aanvullende nota's

Op 9 oktober 2024 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarin een analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico in geval van verwestering wordt geactualiseerd en waarin gerefereerd wordt aan volgende rapporten (met verwijzing naar weblink):

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 4 november 2022
- EUAA “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022
- EASO “Afghanistan Country Focus”, januari 2022
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023
- COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”, 14 december 2023
- COI Focus Query “Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 2 februari 2024.

Op 11 oktober 2024 maakt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over om zijn verwestering aan te tonen met volgende stavingstukken:

- aanbevelingsbrief leerkrachten
- arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van herkomst en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, punten 64-70).

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit

alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart Afghanistan te hebben verlaten uit vrees voor vervolging door de taliban omdat zijn vader beschouwd wordt als spion en omdat verzoeker ontsnapt is uit een vasthouding door de taliban. Daarnaast voert hij een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering aan.

5.2. Wat betreft zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering wegens een verblijf in Europa, kan op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie volgende analyse worden gemaakt:

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie evolueert naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de facto-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties,

kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder zijn laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om te worden begeleid door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van 'wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing', waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in*

Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer 'soepele' bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt gecontroleerd door controleurs van de MPVPV, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 20). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met 'immorele inhoud' te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook van personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de 'geloofsethiek en denkwijze' van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLOnews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheids-medewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Niettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteits-docenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle

Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-55; *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban”* van 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *“Afghanistan: targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afgaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in het land waarnaar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban”* van 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als ‘verwesterd’ worden gezien, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als ‘verraders’ of ‘ongelovigen’.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afgaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen ‘die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden’, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die ‘verwesterd’ zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afgaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afgaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van een (toegeschreven)

verwestering/overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijding in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "*Country Guidance*" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA "*Country guidance: Afghanistan*", mei 2024, p. 57-61).

5.3. In deze zaak blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat verzoeker, die geboren is in 2005, in juli 2019 op 14-jarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten. Verzoeker was ongeveer een jaar onderweg en kwam op 3 juli 2020 in België aan waar hij op 7 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij was toen 15 jaar oud. Verzoeker kreeg, gelet op zijn minderjarigheid, een voogd toegewezen. Zijn leeftijd wordt niet betwist.

Momenteel is verzoeker 19 jaar oud en bevindt hij zich reeds vijf jaar buiten Afghanistan waarvan vier jaar in België. Gelet op zijn jonge leeftijd bij aankomst in België heeft verzoeker een groot deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een psychologisch attest heeft neergelegd (AD CGVS, groene map, 'documenten voorgelegd door de asielzoeker') waaruit blijkt dat hij wordt begeleid en opgevolgd door een klinisch psycholoog. De psycholoog stelt dat verzoeker lijdt aan angstgedachten ten gevolge van de trauma's die hij zou hebben beleefd en ten gevolge van de stress die voortvloeit uit het moeizaam contact met zijn familieleden in Afghanistan en de onzekerheid over hun situatie daar en dat een regelmatige opvolging noodzakelijk is. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS hebben de voogd en de advocaat op het einde van het gehoor gewezen op de kwetsbare fysieke en psychische toestand van verzoeker (CGVS, p. 42). In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal vooreerst dat uit dit medisch attest niet blijkt dat verzoekers psychologische problemen dermate ernstig zijn dat die hem verhinderden op een gedegen wijze deel te nemen aan zijn persoonlijk onderhoud. Verder stelt de commissaris-generaal dat dit medisch attest op zich geen aanleiding geeft tot het toekennen van de internationale beschermingsstatus. Nochtans vormt dit medisch attest een indicatie van verhoogde kwetsbaarheid die meegenomen dient te worden in het kader van de toekomstgerichte beoordeling van verzoekers vervolgingsvrees.

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier en uit zijn verklaringen ter terechtzitting blijkt onder meer dat verzoeker de Franse taal spreekt, onderwijs heeft gevolgd, momenteel werkzaam is, actief deelneemt aan het maatschappelijk leven in België en zich openstelt voor de Belgische en westerse cultuur. Zijn leerkrachten beschrijven hem als een toegewijde, beleefde, behulpzame, ijverige en positieve leerling die altijd de lessen bijwoonde en altijd het beste van zichzelf gaf. Ze prijzen zijn voorbeeldige inzet en vastberadenheid om Frans te leren (zie aanvullende nota, stuk 1). Ter terechtzitting doet verzoeker beroep op de tolk maar drukt hij zich ook goed uit in het Frans. Hij verklaart dat hij twee jaar naar school is geweest en de Franse taal heeft geleerd, dat hij zijn studies steeds heeft gecombineerd met studentenjobs, dat hij nu ongeveer drie jaar werkzaam is in een hotel in Brugge waar hij voltijds werkt als schoonmaker in een team dat vooral uit vrouwen bestaat en waar zijn directe leidinggevende een vrouw is, dat Frans de voertaal is met zijn collega's die van verschillende nationaliteit zijn en dat hij ondertussen is tewerkgesteld met een contract van onbepaalde duur (zie aanvullende nota, stuk 2). Verder verklaart verzoeker dat hij zelfstandig woont en samen met een vriend een woning huurt, dat hij in zijn vrije tijd uitgaat met leeftijdsgenoten en naar de fitness gaat, dat hij een ruim sociaal netwerk heeft van vrienden en vriendinnen van zowel Belgische als buitenlandse nationaliteit, dat hij zich heeft aangepast aan de westerse cultuur en zich geïntegreerd heeft in de Belgische samenleving en vreest bij terugkeer naar Afghanistan te zullen worden geveiseerd door de taliban omwille van zijn verwestering.

Uit het geheel van zijn verklaringen en de voorliggende documenten blijkt aldus dat verzoeker zich één van de landstalen eigen heeft gemaakt, onderwijs heeft gevolgd, zich ook actief heeft begeven in de maatschappij, en als adolescent al die tijd is ondergedompeld in de Belgische samenleving en

noodzakelijkerwijze met westerse waarden en opvattingen werd geconfronteerd. Zo hieruit niet noodzakelijkerwijze blijkt dat verzoeker daadwerkelijk verwesterd is, dient wel te worden vastgesteld dat hij tijdens zijn maatschappelijke participatie onmiskenbaar werd en wordt geconfronteerd met een westerse manier van leven en westerse opvattingen, waaronder principes van (religieuze) verdraagzaamheid en gelijkheid tussen mannen en vrouwen en dit tijdens een cruciale fase in zijn ontwikkeling als tiener en adolescent. Verzoeker heeft weliswaar een deel van zijn vormende jaren in Afghanistan van voor de machtsovername door de taliban doorgemaakt maar er kan niet aan worden voorbijgegaan dat hij een belangrijk deel van zijn vormende jaren ook in België heeft doorgebracht en dat deze periode in zijn ontwikkeling, waarin jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden, essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen. Hierdoor is het niet onwaarschijnlijk dat verzoeker grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, te meer deze niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin hij is opgegroeid, doch aanzienlijk werden verstrengd door de taliban, de huidige de facto-overheid, over het ganse Afghaanse grondgebied. De Raad acht het niet onaannemelijk dat verzoeker, door zijn ervaringen alhier, al dan niet onbewust, een zekere vorm van opstandigheid of weerspannigheid kan tentoonstellen wanneer hij wordt verwacht zich te conformeren aan de heersende (sociale) normen van de Afghaanse samenleving. Wegens verzoekers jonge leeftijd en individuele profiel is het bovendien niet onredelijk in hoofde van verzoeker een gebrek aan zelfinzicht en risico-inschatting aan te nemen.

Verder wordt er niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Jabay, gelegen in het district Hesarak in de provincie Nangarhar. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij is opgegroeid in een dorp in een rurale omgeving. Uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Nangarhar gold als een bolwerk voor ISKP, een transnationale Salafi-Jihadistische organisatie die hevig gekant is tegen alles wat westers is, en de organisatie is er nog steeds aanwezig (EUAA, *Afghanistan. Targeting of individuals*, August 2022, p. 190-192), ook al is haar slagkracht over het algemeen recent verminderd door gerichte acties van de taliban. Nangarhar is, samen met de andere noordoostelijke provincie Kunar en Kabul, de provincie waar zowel ACLED als UCDP het hoogste aantal aanvallen door ISKP heeft gedocumenteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 33, Algemeen Ambtsbericht, juni 2023, p. 36). Verder zijn er ook aanvallen van Pakistan tegen TTP doelwitten in de grensregio en confrontaties tussen de taliban en de lokale bevolking in Nangarhar naar aanleiding van het verbod op papaverteelt, gerapporteerd. Voorts zijn ook niet geïdentificeerde gewapende groeperingen actief in Nangarhar. De aanwezigheid van ISKP in Nangarhar, en de aanwezigheid van andere niet-geïdentificeerde gewapende groeperingen kan in casu eveneens als een risicoverhogende factor worden beschouwd voor verzoeker. Gelet op hetgeen hierboven werd vastgesteld met betrekking tot verzoekers profiel en traject in België is de kans reëel dat verzoeker ook door ISKP als onislamitisch zal gezien worden.

Er wordt ook nog benadrukt dat de taliban heel goed op de hoogte zijn van wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in dorpen, steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betrokken lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders weten wie is teruggekeerd en het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd. De taliban beschikken daartoe over een netwerk van informanten dat sinds augustus 2021 werd uitgebreid (EUAA *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 63-65, Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Rekening houdend met het voorgaande, concludeert de Raad dat verzoekers jonge leeftijd maakt dat hij erg beïnvloedbaar is en dat hij zich, gelet op zijn traject in België tot nu toe en de blootstelling aan de Belgische samenleving via onder meer zijn opleiding, zijn werk en zijn verblijf, (onbewust) gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt, die hem in de negatieve aandacht van de taliban kunnen brengen. Er kan worden aangenomen dat hij deze, gelet op zijn jonge leeftijd, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen, wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit is des te meer het geval gezien verzoeker, gelet op zijn leeftijd, met westerse normen en waarden in contact is gekomen tijdens een cruciale fase in zijn ontwikkeling als jongere. Dit brengt het risico met zich mee dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap.

Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker moet rekening worden gehouden met de huidige context van de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd na de machtsovername alsook de informatie dat personen die worden beschouwd als 'verwesterd' het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging waarbij de perceptie leeft dat Afghaanse terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen, zoals blijkt uit de landeninformatie in

het rechtsplegingsdossier. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met het profiel van verzoeker die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering of religieuze, morele of sociale normoverschrijding. Echter, de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier wijst op 'wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing', waaronder openbare geseling en afranseling van personen die ervan worden beticht zich niet te hebben gehouden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

5.4. Gelet op het geheel dat voorafgaat, met name verzoekers profiel, zijn vertrek uit Afghanistan in juli 2019 op 14-jarige leeftijd voor de machtsovername, zijn verblijf van vier jaar in België, zijn psychologische kwetsbaarheid, cumulatief beoordeeld, zijn specifieke persoonlijke situatie gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het taliban-regime en de precare veiligheidssituatie in zijn provincie van verblijf, met name Nangarhar, met inachtneming van de onduidelijkheid over de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten, is de Raad van oordeel dat er voldoende ernstige individuele risicoverhogende omstandigheden voorhanden zijn om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan aan te nemen, waarbij in zijn geval een verband kan worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een (toegeschreven) politieke en/of religieuze overtuiging.

5.5. De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA *Country Guidance* van mei 2024 (p. 123) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als actoren van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actoren van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA *Country Guidance* van mei 2024 concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 126).

5.6. Tot slot blijkt uit het rechtsplegingsdossier niet dat op verzoeker een van de uitsluitingsclausules van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is.

6. Conclusie

In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend vierentwintig door:

V. HOEFNAGELS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

V. HOEFNAGELS

